

TÓTH ÁGNES

Öreg kalap

Jön az ősz, s a nyárból jó nagyokat harap,
s ráborul a tájra, mint egy öreg kalap.
Köddel telt párnák bújnak ki belőle,
futna a természet, ha tudna – előle.
Meztelen ágakon borostás szél zenél,
táncot lejt pajzánul ezernyi falevél.
A nyaruk elmúlt, de szerelmük megmaradt,
ölelkeznek az őszi fák alatt,
avarba bújnak nevetve, zörögve,
tudják, a vén kalap nem marad örökre.

Betonősz

Nem izzanak színek, rőt színű lángok,
műfák közt művirágillatú lányok
méla egykedvűséggel andalognak,
és semmiféle őszről nem dalolnak.
Festményeken az ősz seszínű talány
formájaként függ szobák betonfalán,
már a versekben sem hull őszi levél,
műgallyak közt a bús szél úgy zenél,
mintha csak kidobott ócska zongora
törött fogsorán botlana bocskora.
A kisémmizett ősz dátumként csupán
naptárakon ül szemlesütve, sután.
Sírhat, tiszta marad tér, utca, árok,
nem dagasztanak sarat pajkos srácok.
S ha még akad a betonkertekben rigó,
nem füttyül, mert nem tudja, mi a dió.
De lesz majd egy betonmúzeum talán,
amelynek hatalmas betonasztalán
hermetikus üvegdobozba árva,
szivárványszínű falevél lesz zárva.
Lesz egy teremőr, bajusza, feje ősz,
s rábökve bölcsen így szól: – Ez az Ősz!

NÉVJEGY

TÓTH ÁGNES (1946, Nagyvárad) újságíró, prózaíró, költő. 1990-től a Bihari Napló riportere, szerkesztője. 1994-től 2002-ig a Duna Televízió váradi tudósítója. Több gyermekvers- és prózakötete jelent meg, Csupabohócok című bohózatát 1995-ben mutatta be a váradi bábszínház. Legújabb kötete: Tündérialom (HKE, RMDSZ és Partium Alapítvány, 2020).

Ágak

Már alig van néhány levél a fákon,
ablakomon kinézve mintha rácson
át fürkészném az eget.

A Hold kivilágított varjűfészek,
a legfelső ágon ül, s mint a részeg,
úgy imbolyog a szélben.

Verset írok természetéről, őszről,
a szőlőskerti görbe hátú csőszről,
ki mindig megkergetett.

Az esőről, mely áztatja a házat,
s az eresz alján dézsában mos lábat,
míg el nem merül benne.

A ködről, mi besurran a házba,
átöleli a kályhát, mintha fázna,
s a csempéken kiizzad.

A sövényről, melyen dér csillog reggel,
s aprócska cinkék pletykálnak jókedvvel
a nyárról, ami elmúlt.

Mire benyit a hajnal a kertbe,
belealszom a késő őszi versbe,
s szerelemről álmodom.

Levelek jajgatása

A folyó hátán gyenge fények,
Őszi oltáron hever sok levél,
Ugyanarra gondolunk, tudom,
Mégis mindkettőnk másról beszél.
Magas homlokú, kopaszodó dombok,
Lankáik vörösödők, lágyak,
Fel-felvillanó ököryálcillámok,
Mint eltítkolt, elévült vágyak.
Levelek jajgatása talpad alatt,
Sebzetten távolodsz a szélben,
Állok dermedten, mint göcsörtös akác,
Tüskéimet töröm le éppen.